FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT ANTONIO TIZZANO

fremsat den 7. september 2004 [1]

1. Den foreliggende sag er en appelsag, som selskabet José Martí Peix SA har iværksat til prøvelse af den dom, der blev afsagt af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans den 13. marts 2003, sag T-125/01, José Martí Peix mod Kommissionen, Sml. II, s. 865 (herefter »den appellerede dom«), hvorved Retten frifandt Kommissionen for selskabets påstand om annullation af Kommissionens beslutning af 19. marts 2001 om nedsættelse af den støtte, der var ydet appellanten til et projekt for stiftelse af et blandet selskab inden for fiskerisektoren (herefter »den anfægtede beslutning«) [2].

I — Retsforskrifter

Forordning nr. 4028/86 og forordning nr. 1956/91

2. For at beskytte Fællesskabets fiskeressourcer mod overdreven udnyttelse har Kommissionen truffet forskellige foranstaltninger med henblik på at formindske antallet af fiskefartøjer inden for Fællesskabet.

3. Af relevans for den foreliggende sag er navnlig den ordning, der er indført ved Rådets forordning nr. 4028/86 (herefter »forordning nr. 4028/86«) [3], hvilken forordning efterfølgende er blevet ophævet. I medfør af denne kunne der ydes støtte til selskaber, der er oprettet af redere i Fællesskabet sammen med borgere i tredjelande (såkaldte »blandede selskaber«) med henblik på at udnytte disse landes fiskeressourcer ved hjælp af fiskefartøjer, der fører en medlemsstats flag, og som er registreret i en havn i Fællesskabet, men som definitivt vil blive overført til disse lande (artikel 21a og 21b, stk. 2).

1 — Originalsprog: italiensk.

2 — Kommissionens beslutning af 19.3.2001 om nedsættelse af den støtte, der er ydet José Martí Peix SA ved Kommissionens beslutning af 16.12.1991, K(91) 2874 end./11, som ændret ved Kommissionens beslutning af 12.5.1993, K(93) 1131 end./4, til et projekt for stiftelse af et blandet selskab inden for fiskerisektoren.

3 — Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 af 18.12.1986 om fællesskabsforanstaltninger til forbedring og tilpasning af fiskeri- og akvakulturstrukturerne (EFT L 376, s. 7), som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 3944/90 af 20.12.1990, (EFT L 380, s. 1), ved Rådets forordning (EØF) nr. 2794/92 af 21.9.1992 (EFT L 282, s. 3) samt ved Rådets forordning (EØF) nr. 3946/92 af 19.12.1992 (EFT L 401, s. 1). Forordning nr. 4028/86 og de relevante gennemførelsesforordninger blev ophævet ved artikel 9 i Rådets forordning (EØF) nr. 2080/93 af 20.7.1993 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 2052/88 for så vidt angår det finansielle instrument til udvikling af fiskeriet (EFT L 193, s. 1).

4. På tidspunktet for de faktiske omstændigheder i hovedsagen var betingelserne for og fremgangsmåden ved udbetaling af denne støtte reguleret i Kommissionens forordning nr. 1956/91, der ligeledes efterfølgende er blevet ophævet (herefter »forordning nr. 1956/91«) [4].

5. Det fremgik af denne forordning, at støtteansøgninger skulle indgives til Kommissionen via medlemsstaternes myndigheder, hvilke myndigheder var forpligtet til at afgive en udtalelse om projektet til oprettelse af et blandet selskab og til at opbevare den nødvendige ledsagende dokumentation (artikel 1).

6. Støtten kunne antage forskellige former. Den kunne navnlig bestå i et kapitaltilskud, der kom til udbetaling i to rater. Den første rate kunne højst udgøre 80% af det samlede tilskud, og den anden rate udgjorde den resterende del af tilskuddet (artikel 5).

7. Støttemodtagerne skulle hver tolvte måned i tre på hinanden følgende år tilstille Kommissionen en periodisk rapport om det blandede selskabs virksomhed, der skulle indeholde en kopi af status og af driftsregnskabet for samtlige aktiviteter, der var gennemført i perioden, samt en kopi af de forskellige officielle dokumenter vedrørende fiskeriaktiviteterne, landingerne og omladningerne (artikel 6).

Forordning nr. 2988/95

8. Med henblik på at sikre en effektiv beskyttelse af de Europæiske Fællesskabers finansielle interesser på alle områder af fællesskabspolitikken (tredje og fjerde betragtning) vedtog Rådet forordning nr. 2988/95 (herefter »forordning nr. 2988/95«) [5], der indeholder »generelle regler for ensartet kontrol og for administrative foranstaltninger og sanktioner i forbindelse med uregelmæssigheder vedrørende fællesskabsretten« (artikel 1, stk. 1).

9. Artikel 1, stk. 2, har følgende ordlyd:

»Som uregelmæssighed betragtes enhver overtrædelse af en fællesskabsbestemmelse, som kan tilskrives en økonomisk beslutningstagers handling eller undladelse, der skader eller kunne skade De Europæiske

4 — Kommissionens forordning (EØF) nr. 1956/91 af 21.6.1991 om gennemførelsesbestemmelser til Rådets forordning (EØF) nr. 4028/86 for så vidt angår foranstaltninger til tilskyndelse til oprettelse af blandede selskaber (EFT L 181, s. 1). Hvad angår den senere ophævelse henvises til fodnote 3.

5 — Rådets forordning (EF, Euratom) nr. 2988/95 af 18.12.1995 om beskyttelse af De Europæiske Fællesskabers finansielle interesser (EFT L 312, s. 1).

Fællesskabers almindelige budget eller budgetter, der forvaltes af De Europæiske Fællesskaber, enten ved formindskelse eller bortfald af indtægter, der stammer fra de egne indtægter, der opkræves direkte for Fællesskabernes regning, eller ved afholdelse af en uretmæssig udgift.«

10. Forordningens artikel 3 bestemmer:

»Forældelsesfristen for retsforfølgning er fire år fra det tidspunkt, hvor den i artikel 1, stk. 1, omhandlede uregelmæssighed fandt sted. Der kan imidlertid i reglerne for bestemte sektorer fastlægges en kortere frist, som dog ikke kan være mindre end tre år.

Hvad angår vedvarende eller gentagne uregelmæssigheder regnes forældelsesfristen fra den dag, da uregelmæssigheden er ophørt. For de flerårige programmers vedkommende løber forældelsesfristen indtil programmets endelige afslutning.

Forældelsesfristen for retsforfølgning afbrydes af enhver handling fra den kompetente myndigheds side, som den pågældende gøres bekendt med, og som vedrører undersøgelse eller retsforfølgning af uregelmæssigheden. Efter hver afbrydelse løber forældelsesfristen videre.

Forældelsen indtræder dog senest den dag, da en frist, der er dobbelt så lang som forældelsesfristen, udløber, uden at den kompetente myndighed har pålagt en sanktion, undtagen i de tilfælde, hvor den administrative procedure er suspenderet i overensstemmelse med artikel 6, stk. 1.

2. Fristen for fuldbyrdelse af afgørelsen om pålæggelse af den administrative sanktion er tre år. Denne frist regnes fra den dag, da afgørelsen blev endelig.

Afbrydelse og suspension er omfattet af de relevante bestemmelser i national ret.

3. Medlemsstaterne bevarer muligheden for at anvende en længere frist end fristen i henholdsvis stk. 1 og stk. 2.«

II — Faktiske omstændigheder og retsforhandlinger

Faktiske omstændigheder

11. I den appellerede dom er de faktiske omstændigheder, der ligger til grund for sagen, beskrevet på følgende måde:

»11 I oktober 1991 indgav selskabet José Martí Peix SA (herefter »sagsøgeren«) via de spanske myndigheder en ansøgning til Kommissionen om finansiel fællesskabsstøtte. Ansøgningen var indgivet i henhold til forordning nr. 4028/86 i forbindelse med et projekt for stiftelse af et blandet spansk-angolansk selskab, der skulle drive fiskeri. I projektet var det forudsat, at tre fartøjer, Pondal, Periloja og Sonia Rosal, skulle overføres til det blandede selskab, der var stiftet af sagsøgeren, det portugisiske selskab Iberpesca — Sociedades de Pesca Ltda og en angolansk selskabsdeltager, Empromar N'Gunza, med henblik på at drive fiskeri.

12 Ved beslutning af 16. december 1991 (herefter »støttebeslutningen«) tildelte Kommissionen det i foregående præmis nævnte projekt (projekt SM/ESP/17/91, herefter »projektet«) en fællesskabsstøtte på maksimalt 1 349 550 ECU [...]

13 I november 1992 blev det blandede selskab Ibermar Empresa de Pesca Ltda stiftet og registreret i Luanda, Angola. I december 1992 blev det blandede selskabs tre fartøjer registreret i Luandas havn.

[...]

15 Den 18. maj 1993 modtog Kommissionen gennem de spanske myndigheder en anmodning om udbetaling af den første rate af støtten. Anmodningen var dateret den 10. maj 1993. Anmodningen var vedlagt en række dokumenter og erklæringer vedrørende stiftelsen af det blandede selskab, vedrørende registreringen af fartøjerne i Luandas havn, deres slettelse af Fællesskabets fortegnelse og vedrørende opnåelsen af de fornødne fiskerilicenser.

16 Den 24. juni 1993 udbetalte Kommissionen 80% af støtten.

17 Den 20. maj 1994 fremsendte sagsøgeren en anmodning til de spanske

myndigheder om udbetaling af den resterende del af støtten. Anmodningen var ledsaget af den første rapport om aktiviteterne i perioden mellem den 20. april 1993 og den 20. april 1994. I rapporten var det bl.a. anført: »Vores langsigtede mål har måttet ændres som følge af, *at Pondal forliste den 20. juli 1993* [...]«

18 Kommissionen [...] udbetalte den resterende del af støtten den 14. september 1994.

19 Den 6. november 1995 modtog Kommissionen den anden periodiske rapport. Rapporten var dateret den 19. juni 1995 og omfattede perioden mellem den 20. maj 1994 og den 20. maj 1995. I rapporten var det anført, at *fartøjet Pondal var forlist den 20. juli 1993,* ligesom rapporten omtalte problemerne i forbindelse med, at det pågældende fartøj skulle erstattes med et andet fartøj, som følge af de angolanske myndigheders langsommelige sagsbehandling.

[...]

25 I september 1997 modtog Kommissionen den tredje periodiske rapport over aktiviteterne. Rapporten omfattede perioden mellem den 20. maj 1995 og den 20. maj 1996. I rapporten henvistes der til, at den angolanske selskabsdeltagers adfærd havde været til hinder for en normal fortsættelse af fiskerivirksomheden. Det anførtes i rapporten, at de seneste landinger af fisk fra Angola havde fundet sted i marts 1995, og at EF-selskabsdeltagerne som følge af ovennævnte adfærd havde besluttet at sælge deres andele i det blandede selskab til den angolanske selskabsdeltager og at købe de fartøjer, projektet vedrørte. I rapporten var det endelig anført, at efter købet af fartøjerne *havde sagsøgeren overført dem til en havn i Nigeria, hvor de var blevet repareret indtil 1996*« (mine fremhævelser).

Den administrative procedure og den anfægtede beslutning

12. Det fremgår ligeledes af den appellerede dom, at Kommissionen ved skrivelse af 26. juli 1999 meddelte sagsøgeren og de spanske myndigheder, at den havde til hensigt i medfør af artikel 44 i forordning nr. 4028/86 at nedsætte den støtte, der oprindeligt var blevet tildelt projektet. Beslutningen var begrundet i den omstændighed, at »det blandede selskab i modsætning til, hvad der kræves i henhold til forordning nr. 4028/86 og forordning nr. 1956/91, ikke havde udnyttet de fiskeressourcer i tredjelandet, der var nævnt i støttebeslutningen, i tre år« [6].

6 — Præmis 28.

13. Det kunne nemlig udledes af de fremsendte dokumenter, at fartøjet Pondal »havde drevet fiskeri *fra den 20. april 1993 til den 20. juli 1993, hvor det forliste*, dvs. i tre måneder«, hvorimod fartøjerne Periloja og Sonia Rosal »havde drevet fiskeri i angolansk farvand for det blandede selskab i perioden mellem den 20. april 1993 og den 20. april 1994 og mellem den 20. maj 1994 og den 3. februar 1995, hvor sagsøgeren solgte sine andele i det pågældende selskab, dvs. i en periode på i alt 21 måneder« [7].

— anførte, at den havde tildelt »José Martí Peix SA [...] fællesskabsstøtte på 1 349 550 ECU til et projekt for stiftelse af et blandet selskab i Angola«, der vedrørte fartøjerne »Pondal«, »Periloja« og »Sonia Rosal« (første betragtning)

— konstaterede, at »fartøjet Pondal [...] [var forlist] den 13. januar 1993« (fjerde betragtning)

14. Den 5. oktober 1999 fremsendte sagsøgeren sine bemærkninger til denne skrivelse til Kommissionen og vedlagde nye dokumenter.

— fandt, at der forelå en alvorlig uregelmæssighed, idet selskabet ikke havde oplyst Kommissionen om Pondals forlis på det tidspunkt, hvor det anmodede om udbetaling af den første rate af støtten, og det efterfølgende i den første rapport havde oplyst, at denne begivenhed var indtruffet den 20. juli 1993 (niende betragtning)

15. Det fremgik af disse nye dokumenter, at »*fartøjet Pondal var forlist den 13. januar 1993 og ikke den 20. juli 1993*, således som sagsøgeren indtil da havde oplyst over for Kommissionen« [8].

16. Den 19. marts 2001 traf Kommissionen derfor den anfægtede beslutning, hvori den:

— anførte, at fartøjerne Sonia Rosal og Periloja »[havde] forladt Angola og [var blevet slettet] af det angolanske register i marts 1995«. Disse fartøjer [havde ikke udført] nogen form for aktiviteter i 1995 og 1996«, og de var efterfølgende blevet overført »til Cameroun på et ukendt tidspunkt uden forudgående tilladelse fra Kommissionen« (femte betragtning)

7 — Præmis 28. Min fremhævelse.
8 — Præmis 32. Min fremhævelse.

— følgelig nedsatte den tildelte støtte fra 1 349 550 ECU til 710 030 EUR, og krævede, at støttemodtageren inden tre måneder tilbagebetalte det beløb på 639 520 EUR, der var blevet udbetalt uretmæssigt (artikel 1 og 2).

Sagen for Retten og den appellerede dom

17. Ved stævning indleveret den 8. juni 2001 nedlagde selskabet José Martí Peix SA (herefter »Peix« eller »sagsøgeren«) for Retten i Første Instans påstand om annullation af beslutningen om nedsættelse af støtten. Kommissionen nedlagde naturligvis påstand om frifindelse.

18. Det fremgår af den appellerede dom, at sagsøgeren til støtte for sit søgsmål »fremførte fire anbringender«, nemlig i) »forældelse« af de faktiske omstændigheder, der er henvist til i beslutningen, ii) »tilsidesættelse af princippet om påpasselighed og om god forvaltningsskik«, iii) »fejlskøn og fejlagtig fortolkning af forordning nr. 4028/86», og iv) »tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet« [9].

19. Af betydning for denne sag er navnlig første anbringende, hvorved sagsøgeren gjorde gældende, at »de omstændigheder, der har begrundet nedsættelsen af støtten, var forældede på det tidspunkt, hvor beslutningen blev truffet« [10].

20. Ved prøvelsen af dette anbringende fastslog Retten først og fremmest, at »artikel 3 [stk. 1] i forordning nr. 2988/95 [...] fastsætter en forældelsesfrist for retsforfølgning »på fire år fra det tidspunkt, hvor den [...] omhandlede uregelmæssighed fandt sted«, der »omfatter både forsætlige og uagtsomme uregelmæssigheder, der i henhold til forordningens artikel 5 kan medføre en administrativ sanktion, og også uregelmæssigheder, som udelukkende begrunder, at der træffes en administrativ foranstaltning som omhandlet i forordningens artikel 4«. Retten anerkendte følgelig, at »forordningens artikel 3 finder anvendelse på de uregelmæssigheder, der omtvistes i den foreliggende sag« [11].

21. Derefter gik Retten over til at efterprøve, om de faktiske omstændigheder vedrørende fartøjerne Pondal, Periloja og Sonia Rosal rent faktisk var forældede.

22. For så vidt angår Pondal bemærkede Retten indledningsvist, at »den uregelmæssighed, der med rette er fastslået i den

9 — Præmis 44.

10 — Præmis 67.

11 — Præmis 78 og 79.

anfægtede beslutning, består i, at sagsøgeren i første omgang skjulte, at fartøjet var forlist, og derefter meddelte en fejlagtig dato for forliset« [12].

23. Efter Rettens opfattelse udgør sådanne handlinger »en vedvarende uregelmæssighed som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95, idet de har samme indhold, nemlig sagsøgerens tilsidesættelse af sin forpligtelse til oplysning og loyalitet med hensyn til forliset« [13].

24. Følgelig var »forældelsesfristen [...] begyndt at løbe »fra den dag, hvor uregelmæssigheden er ophørt««, eller fra »den 5. oktober 1999«, som er den dag, hvor »sagsøgeren for første gang meddelte Kommissionen den korrekte dato for forliset, dvs. den 13. januar 1993« [14].

25. På grundlag af disse betragtninger fastslog Retten, at »[s]agsøgeren [...] ikke med føje [kan] påberåbe sig, at de faktiske omstændigheder, der i den anfægtede beslutning er fastslået i relation til [fartøjet Naval], er forældede« [15].

26. For så vidt angår fartøjerne Periloja og Sonia Rosal bekræftede Retten indledningsvist, »at der er hold i, hvad Kommissionen i den anfægtede beslutning har fastslået som en uregelmæssighed i relation til [disse fartøjer]«, nemlig at disse »ikke har drevet fiskeri i angolansk farvand i tre år, hvilket er i strid med det krav, der er opstillet i støtteansøgningen [...]« [16].

27. Efter Rettens opfattelse udgør sådanne handlinger ligeledes »en vedvarende uregelmæssighed, som omhandlet i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95, der har fundet sted helt frem til den 20. maj 1996, hvilken dato [...] svarer til udløbet af den treårsperiode, hvor selskabet skal drive virksomhed, og til den dato, hvor uregelmæssigheden definitivt antog den i den anfægtede beslutning påtalte form, nemlig at de pågældende to fartøjer ikke har drevet fiskeri i angolansk farvand i 15 af de 36 måneder, der udgør den pågældende periode«. Også i dette tilfælde var forældelsesfristen først begyndt at løbe »fra den dag, da uregelmæssigheden er ophørt«, dvs. den 20. maj 1996 [17].

28. Retten fastslog herefter, at skrivelsen af 26. juli 1999, »hvori [Kommissionen] meddelte sagsøgeren, at den indledte en procedure for nedsættelse som følge af de uregel-

12 — Præmis 81.
13 — Præmis 81.
14 — Præmis 81 og 82.
15 — Præmis 82.
16 — Præmis 88 og 89.
17 — Præmis 91.

mæssigheder, der bl.a. vedrørte fartøjerne Periloja og Sonia Rosal«, udgjorde »en handling, der afbryder forældelsesfristen, som omhandlet i artikel 3, stk. 1, tredje afsnit, i forordning nr. 2988/95« [18].

29. Retten fastslog følgelig, at »[s]elv om det på grundlag af en ordlydsfortolkning af artikel 3, stk. 1, første afsnit, i forordning nr. 2988/95 antages, at den i denne bestemmelse fastsatte forældelsesfrist på fire år — da der er tale om en vedvarende uregelmæssighed — løber fra den dag, hvor den pågældende uregelmæssighed er ophørt, uanset om den kompetente myndighed, som i den foreliggende sag, først måtte have fået kendskab til uregelmæssigheden senere [...]. [A]fsendelsen af skrivelsen af 26. juli 1999, der skete inden udløbet af den frist på fire år, der begyndte at løbe den 20. maj 1996, afbrød den pågældende frist og bragte en ny frist til at løbe fra den 26. juli 1999. Heraf følger, at på det tidspunkt, hvor Kommissionen vedtog den anfægtede beslutning, var de faktiske omstændigheder, der udgør uregelmæssigheden vedrørende fartøjerne Periloja og Sonia Rosal, ikke forældede« [19].

30. På grundlag af ovenstående betragtninger forkastede Retten anbringendet om forældelse. Efter at have forkastet de øvrige anbringender, der var blevet fremført, frifandt Retten herefter Kommissionen og pålagde sagsøgeren at betale sagens omkostninger.

18 — Præmis 93.

19 — Præmis 94.

Retsforhandlingerne for Domstolen

31. Ved appelskrift indgivet til Domstolen den 22. marts 2003 har Peix nedlagt påstand om, at appellen antages til realitetsbehandling, at den appellerede dom ophæves, og at Kommissionen tilpligtes at betale sagsomkostningerne for begge retsinstanser.

32. Kommissionen har påstået Rettens dom stadfæstet i svarskrift indgivet i henhold til artikel 115 i Domstolens procesreglement.

33. Parterne har hver især afgivet indlæg under retsmødet den 10. juni 2004.

III — Juridisk gennemgang

34. Til støtte for sin appel har Peix fremsat et enkelt anbringende om urigtig fortolkning af begrebet »vedvarende« uregelmæssigheder i artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning nr. 2988/95.

35. I sin argumentation har appellanten behandlet uregelmæssigheden i relation til fartøjet Pondal og uregelmæssigheden vedrørende fartøjerne Periloja og Sonia Rosal hver for sig. Kommissionen har gjort det samme i sit svarskrift. For klarhedens skyld vil jeg vælge samme fremgangsmåde under min gennemgang.

Spørgsmålet, om der er tale om en vedvarende uregelmæssighed i relation til fartøjet Pondal

36. Appellanten har gjort gældende, at Retten begik en fejl ved at kvalificere uregelmæssigheden i relation til fartøjet Pondal som vedvarende. En støttemodtagers meddelelse af urigtige oplysninger til Kommissionen udgør nemlig efter appellantens opfattelse en enkelt tilsidesættelse, der fuldbyrdes på den dato, hvor oplysninger meddeles, og ikke som Retten har antaget, på det tidspunkt, hvor Kommissionen efterfølgende opdagede fejlen.

37. Efter Peix' opfattelse er den fortolkning, som Retten har anlagt — ud over at være i strid med Domstolens praksis, hvilket jeg vil vende tilbage til nedenfor i punkt 48 — udtryk for en tilsidesættelse af retssikkerhedsprincippet, der netop sikres overholdt ved forældelsesreglerne. Hvis forældelsen først kunne begynde at løbe fra det tidspunkt, hvor Kommissionen opdager en uregelmæssighed, ville de frister, som lovgiver har fastsat, nemlig kunne forlænges i det uendelige, idet man skulle afvente, at Kommissionen tager initiativ til at kontrollere, at de modtagne oplysninger er korrekte.

38. Endelig er den appellerede dom selvmodsigende. Retten har nemlig i præmis 94 for så vidt angår fartøjerne Periloja og Sonia Rosal anerkendt, at forældelsen kan begynde at løbe, selv om den kompetente myndighed ikke er bekendt med den uregelmæssighed, som den erhvervsdrivende har gjort sig skyldig i.

39. Peix har lagt denne antagelse til grund i det foreliggende tilfælde og har gjort gældende, at *dies a quo* for forældelsen skal fastsættes til den 20. maj 1994, dvs. den dato, hvor appellanten informerede Kommissionen om Pondals forlis og ikke — som Retten fastslog — den 5. oktober 1999, da Kommissionen blev klar over den virkelige dato for begivenheden.

40. Ifølge appellanten er skrivelsen af 26. juli 1999, hvorved Kommissionen meddelte selskabet, at den ville indlede proceduren for nedsættelse af støtten, følgelig blevet afsendt efter udløbet af forældelsesfristen på fire år, og den er således at betragte som en nullitet, hvilket dermed også gælder for den efterfølgende beslutning om at nedsætte støtten på grundlag af oplysninger, der er tilvejebragt ved hjælp af denne skrivelse.

41. Heroverfor har Kommissionen gjort gældende, at Peix' tilsidesættelse af forpligtelsen til loyal oplysning ikke blev fuldbyrdet den 20. maj 1994 ved den første urigtige meddelelse om Pondals forlis. Som Retten ganske rigtigt har fastslået, fortsatte tilsidesættelsen indtil den 5. oktober 1999, dvs. indtil appellanten endeligt afslørede den korrekte dato for forliset og således afsluttede den pågældende uregelmæssighed. Efter Kommissionens opfattelse har Retten således ikke tilsidesat retssikkerhedsprincippet eller ignoreret Domstolens praksis ved at kvalificere den pågældende uregelmæssighed som permanent.

42. Hvad angår appellantens anbringende om, at skrivelsen af 26. juli 1999 er ugyldig, har Kommissionen først og fremmest gjort gældende, at anbringendet bør afvises fra realitetsbehandling, idet det første gang er blevet fremført for Domstolen under appelsagen. Dette anbringende er endvidere grundløst, for så vidt som den pågældende skrivelse blev fremsendt før udløbet af den frist på fire år, der først begyndte at løbe den 5. oktober 1999.

43. Før jeg fremkommer med en vurdering af disse standpunkter, skal det bemærkes, at følgende fremgår af den appellerede dom:

— Den anmodning om udbetaling af den første rate af støtten, som Kommissionen modtog den 18. maj 1993, indeholdt ingen oplysninger om Pondals forlis, selv om dette allerede havde fundet sted *den 13. januar 1993*.

— I den første periodiske rapport, som Peix fremlagde den 20. maj 1994, var det anført, »at Pondal forliste *den 20. juli 1993*«.

— Denne oplysning blev gentaget i den anden rapport af 19. juni 1995, hvori det igen var anført, »at fartøjet Pondal var forlist *den 20. juli 1993*«.

— Det var først den 5. oktober 1999, at Peix fremlagde de dokumenter, hvoraf det fremgik, at »fartøjet Pondal [i virkeligheden] var forlist *den 13. januar 1993 og ikke den 20. juli 1993*« [20].

44. Efter min opfattelse er det med rette, at Retten har kvalificeret Peix' tilsidesættelse af sin forpligtelse som støttemodtager til at afgive »pålidelige oplysninger over for Kommissionen, som ikke vildleder denne« for at »sikre den effektive funktion af en ordning til

20 — Præmis 15-32. Alle fremhævelser er mine.

kontrol med, at fællesskabsmidler anvendes hensigtsmæssigt« af det blandede selskab, som en »vedvarende« uregelmæssighed [21].

45. Peix har nemlig tilsidesat den nævnte forpligtelse ved gentagne handlinger (angivelse af en urigtig dato for forliset) og navnlig ved undladelser (den manglende angivelse af den korrekte dato for forliset), der blev foretaget allerede før det blandede selskab påbegyndte sine fiskeriaktiviteter i Angola, og de fortsatte indtil den 5. oktober 1999, dvs. indtil appellanten fremlagde de dokumenter, hvoraf den korrekte dato for Pondals forlis fremgik. Uregelmæssigheden ophørte følgelig først på denne dato, og det er således først fra denne dato, at forældelsesfristen for retsforfølgning på fire år i artikel 3, stk. 1, begyndte at løbe.

46. Jeg mener desuden ikke, at appellantens argumenter kan drage denne konklusion i tvivl.

47. Frem for alt er appellantens henvisning til Strawson-sagen ikke relevant [22].

48. Ovennævnte sag omhandlede spørgsmålet om, hvorvidt en myndighed, der havde udført en kontrol i 1997, og som derved havde opdaget flere uregelmæssigheder begået mellem 1993 og 1997, kun kunne sanktionere den uregelmæssighed, der var begået i det år, hvor kontrollen blev udført, eller den også kunne sanktionere de uregelmæssigheder, der var begået i tidligere år.

49. Domstolen anerkendte, at de kompetente myndigheder også har beføjelse til at pålægge sanktioner for de uregelmæssigheder, der vedrører »årene forud for det år, hvor uregelmæssighederne blev opdaget [...], dog med forbehold af forældelsesfristerne i forordning nr. 2988/95« [23].

50. Domstolen begrænsede sig følgelig til at præcisere, at myndighedernes sanktionsbeføjelse er tidsmæssigt begrænset af ovennævnte forældelsesfrist på fire år. Domstolen udtalte sig derimod ikke om begrebet »vedvarende« uregelmæssighed, der er genstand for denne sag. Som Kommissionen med rette har anført, var det nemlig i den pågældende sag ikke nødvendigt, at Domstolen gik ind på dette punkt, da de handlinger, der var lagt den erhvervsdrivende til last, alle var begået mellem 1993 og 1997 (året, hvor kontrollen blev udført), og de følgelig lå inden for den tidshorisont på fire år, der er fastsat i forordning nr. 2988/95.

21 — Dom af 24.1.2002, sag C-500/99 P, Conserve Italia mod Kommissionen, Sml. I, s. 867, præmis 100.

22 — Dom af 19.11.2002, sag C-304/00, Strawson, Sml. I, s. 10737.

23 — Præmis 52 i Strawson-dommen.

51. Det kan heller ikke indvendes, at man ved at lade forældelsen løbe fra den dag, hvor en støttemodtager opfylder sin forpligtelse til loyal oplysning og således afslutter den uregelmæssighed, der er begået, skader formålet med en forældelsesfrist, »som er at tjene retssikkerheden« [24].

52. Som Kommissionen med rette har anført, er fastsættelsen af »dies a quo« på det tidspunkt, hvor uregelmæssigheden er ophørt, ud over at være udtrykkeligt fastsat i forordning nr. 2988/95, nemlig fuldt ud i overensstemmelse med denne funktion.

53. Efter min opfattelse beskytter det nævnte princip nemlig kun de private, der har tilsidesat en forpligtelse efter fællesskabsretten, når tilsidesættelsen er ophørt, og således ikke såfremt disse befinder sig i en vedvarende uretmæssig situation. Som Kommissionen med rette har anført, er det følgelig op til støttemodtageren at afgøre, om han ønsker fortsat at befinde sig i en uretmæssig situation — og dermed løbe risikoen for, at kontrolmyndighedernes interventionsperiode forlænges — eller han omvendt ønsker at overholde forpligtelsen til oplysning og loyalitet, idet han derved opnår sikkerhed for, at han efter fire år ikke kan mødes med nogen form for foranstaltning eller sanktion.

54. Som bekendt er det nævnte princip desuden fastsat til beskyttelse af de private med henblik på at undgå, »at Kommissionen i det uendelige kan udsætte udøvelsen af sine beføjelser« [25]. Dette forudsætter imidlertid, at Kommissionen sættes i stand til at udøve sine beføjelser, hvilket ikke er tilfældet, når modtagere af fællesskabsstøtte i strid med deres klare forpligtelse fremkommer med overraskende oplysninger eller oplysninger, der er af en sådan art, at de direkte kan føre institutionerne bag lyset vedrørende væsentlige forudsætninger ved de finansierede projekter.

55. Hvad endelig angår påstanden om, at den appellerede dom er selvmodsigende, idet Retten angiveligt i præmisserne vedrørende fartøjerne Periloja og Sonia Rosal har fuldt en anden fremgangsmåde, skal jeg henvise til min gennemgang nedenfor, hvor jeg påviser, at der ikke findes en sådan modsætning (jf. punkt 66 ff.).

56. Af ovennævnte grunde er jeg følgelig af den opfattelse, at Retten ikke har tilsidesat artikel 3, stk. 1, andet afsnit, i forordning

24 — Jf. Domstolens dom af 15.7.1970, sag 41/69, ACF Chemiefarma mod Kommissionen, Sml. 1970, s. 107, org.ref.: Rec. s. 661, præmis 19, Rettens dom af 17.10.1991, sag T-26/89, De Compte mod Parlamentet, Sml. II, s. 781, præmis 68, af 15.9.1998, forenede sager T-126/96 og T-127/96, BFM og EFIM mod Kommissionen, Sml. II, s. 3437, præmis 67, og af 17.9.2003, sag T-137/01, Neuss mod Kommissionen, Sml. II, s. 3103, præmis 123.

25 — Jf. dom af 14.7.1972, sag 52/69, Geigy mod Kommissionen, Sml. s. 225, org.ref.: Rec. s. 787, præmis 20 og 21, af 24.9.2002, forenede sager C-74/00 P og C-75/00 P, Falck og Acciaierie di Bolzano mod Kommissionen, Sml. I, s. 7869, præmis 140, og af 29.4.2004, sag C-298/00 P, Italien mod Kommissionen, Sml. I, s. 4087, præmis 90.

nr. 2988/95 ved at kvalificere de faktiske omstændigheder vedrørende fartøjet Pondal som en »vedvarende« uregelmæssighed og ved følgelig at fastsætte udgangspunktet for beregningen af forældelsesfristen (»dies a quo«) til den 5. oktober 1999, der er den dato, hvor uregelmæssigheden er ophørt.

57. Uden at det er nødvendigt at tage stilling til, om anbringendet kan antages til realitetsbehandling, må det herefter konstateres, at appellantens argument om, at Kommissionens skrivelse af 26. juli 1999 er en nullitet, er helt ubegrundet. I modsætning til, hvad appellanten har hævdet, er den pågældende skrivelse ikke blevet sendt efter udløbet af forældelsesfristen, men endog før denne begyndte at løbe.

58. Appellantens påstand må herefter forkastes for så vidt angår fartøjet Pondal.

Spørgsmålet, om der er tale om en vedvarende uregelmæssighed i relation til fartøjerne Periloja og Sonia Rosal

59. Ifølge sagsøgeren har uregelmæssigheden i relation til fartøjerne Periloja og Sonia Rosal karakter af en enkeltstående begivenhed, og uregelmæssigheden er således ikke vedvarende, således som Retten har lagt til grund, idet den er fuldbyrdet i februar 1995, hvor de pågældende fartøjer forlod angolansk farvand. Peix har desuden gjort gældende, at den appellerede dom er selvmodsigende, idet selskabet har gentaget, at Retten i præmis 94 — i strid med dens vurdering vedrørende fartøjet Pondal — har anerkendt, at forældelsen kan begynde at løbe, selv om den kompetente myndighed ikke har kendskab til eksistensen af den uregelmæssighed, som den erhvervsdrivende har begået.

60. Kommissionen deler imidlertid ikke denne opfattelse, idet den finder, at den uregelmæssighed, som Peix har begået — nemlig ved at overføre de omhandlede fartøjer til Cameroun uden at indhente en forudgående tilladelse og ved ikke at udnytte fiskeressourcerne i angolansk farvand mellem 1995 og 1996 — er af vedvarende karakter, idet den har strakt sig over hele perioden, hvor disse fartøjer ikke har drevet fiskeri Angola.

61. Jeg er enig med appellanten i, at Retten ikke har udtalt sig klart på dette punkt. Ved konstateringen og kvalifikationen af uregelmæssighederne i relation til Periloja og Sonia Rosal har Retten anvendt en noget tvetydig logik.

62. Retten har nemlig

— for det første — idet den har fokuseret på én af de tilsidesættelser, som Kom-

missionen har foreholdt appellanten i den anfægtede beslutning (femte betragtning, jf. punkt 17 ovenfor) — anført, at »fartøjerne Periloja og Sonia Rosal ikke har drevet fiskeri i angolansk farvand i tre år, hvilket er i strid med det krav, der er opstillet i støtteansøgningen [...]« (præmis 88)

63. Som nævnt har appellanten ikke bestridt Rettens konstatering af, at der foreligger en uregelmæssighed (dvs. den manglende udnyttelse af fiskeriressourcerne i angolansk farvand i de tre år, hvor selskabet skulle drive virksomhed), den har kun bestridt kvalifikationen af denne uregelmæssighed som værende permanent.

— for det andet understreget, at den konstaterede uregelmæssighed udgør en vedvarende uregelmæssighed, der først ophørte den 20. maj 1996, hvilken dato svarer til udløbet af den treårsperiode, hvor selskabet skulle drive virksomhed i Angola (præmis 91)

64. Dette anbringende må efter min opfattelse forkastes. Som Retten med rette har fastslået, er denne uregelmæssighed nemlig opstået i februar 1995, da de omhandlede fartøjer forlod Angola, og den er givetvis fortsat indtil den 20. maj 1996, da den obligatoriske fiskeperiode i det pågældende land udløb. Peix har således ikke én gang for alle tilsidesat en punktuel forpligtelse, men har vedvarende tilsidesat en forpligtelse, som selskabet skulle overholde indtil den anførte dato.

— følgelig rent hypotetisk fastslået, at *»[s]elv om det [...] antages*, at [...] forældelsesfrist[en] på fire år — da der er tale om en vedvarende uregelmæssighed — løber fra den dag, hvor den pågældende uregelmæssighed er ophørt, uanset om den kompetente myndighed, som i den foreliggende sag, først måtte have fået kendskab til uregelmæssigheden senere [26]«, er fristen på fire år under alle omstændigheder ikke sprunget, da den blev afbrudt af skrivelsen af 26. juli 1999 (præmis 94).

65. Efter min opfattelse bør anbringendet om, at den appellerede dom er selvmodsigende, ligeledes afvises. Jeg mener nemlig, at Retten med en mindre heldig sætning i præmis 94 blot havde til hensigt at understrege, at selv hvis man ville fastsætte *dies a quo* på et mere hensigtsmæssigt tidspunkt for appellanten og følgelig på et tidligere tidspunkt end det, hvor appellanten meddelte Kommissionen de faktiske omstændigheder vedrørende Periloja og Sonia Rosal og Kommissionen således fik kendskab til forholdene, var forældelsen under alle omstændigheder ikke indtrådt, idet Kommissionen havde udstedt en retsakt, der afbrød forældelsen.

26 — Min fremhævelse.

66. Der er således tale om en rent hypotetisk betragtning, der ikke på nogen måde er fremsat for at modsige dommens øvrige præmisser, hvori Retten med hensyn til fartøjet Pondal udtrykkeligt fastslår, at i tilfælde af, at en modtager af fællesskabsstøtte tilsidesætter sin forpligtelse til at fremlægge loyale oplysninger, løber forældelsen fra det tidspunkt, hvor denne sidstnævnte på korrekt vis har meddelt Kommissionen, at der er indtruffet omstændigheder, der har haft indvirkning på væsentlige elementer i det finansierede projekt.

67. I øvrigt bekræftes min fortolkning af visse præmisser i den appellerede dom, der er affattet efter vurderingen af forældelsesspørgsmålet.

68. I afsnittet vedrørende anbringendet om tilsidesættelse af proportionalitetsprincippet har Retten nemlig meget klart understreget, at Peix i relation til Periloja og Sonia Rosal er skyld i »grove tilsidesættelser af væsentlige forpligtelser med hensyn til funktionen for ordningen med finansiel fællesskabsstøtte på fiskeriområdet«, der ikke udelukkende skyldes, »de to berørte fartøjer[s manglende] [udnyttelse af] de angolanske fiskeressourcer i tre år«, men også den omstændighed, at »sagsøgeren i næsten to år [har] holdt skjult, at de to fartøjer havde forladt angolansk farvand [27]. Retten udtalte således følgende: »Først i den tredje periodiske rapport, som blev tilstillet Kommissionen i september 1997, anførte sagsøgeren udtrykkeligt, at de sidste landinger af fisk fra Angola gik tilbage til marts 1995, [...] og at sagsøgeren [...] overførte [fartøjerne] til en havn i Nigeria, hvor de blev repareret indtil 1996« [28].

69. Selv om Rettens præmisser vedrørende kvalifikationen af uregelmæssigheden i relation til fartøjerne Periloja og Sonia Rosal som »vedvarende« er tvetydige og formuleret rent hypotetisk, mener jeg således ikke, at de modsiger den appellerede doms præmisser vedrørende fartøjet Pondal.

70. Af ovennævnte grunde finder jeg følgelig, at sagsøgerens anbringender må forkastes også for så vidt angår fartøjerne Periloja og Sonia Rosal.

Afsluttende bemærkninger

71. Da jeg er af den opfattelse, at Peix' eneste appelanbringende er ugrundet, er det ikke nødvendigt at gennemgå Kommissio-

27 — Præmis 130.

28 — Præmis 128.

nens subsidiære bemærkninger om, at forældelsesfristen i artikel 3 i forordning nr. 2988/95 ikke finder anvendelse på foranstaltningerne vedrørende tilbagesøgning af det fejlagtigt udbetalte beløb, og om afbrydelse af forældelsen ved de spanske myndigheders skrivelse af 26. februar 1998.

72. Herefter skal jeg foreslå Domstolen at forkaste appellen i sin helhed.

IV — Sagens omkostninger

73. I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, der i medfør af samme reglements artikel 118 finder anvendelse på appelsager, og henset til, at appellen bør forkastes, finder jeg, at appellanterne bør pålægges at afholde sagsomkostningerne.

V — Forslag til afgørelse

74. Henset til ovenstående betragtninger skal jeg foreslå Domstolen at afsige følgende dom:

»— Appellen forkastes.

— José Martí Peix SA betaler sagens omkostninger.«